

Hondenjong

Van Kevin Brooks verschenen eerder bij De Harmonie:

Voor 10 tot 12 jaar

Delaney Detectives – In actie!
Delaney Detectives – Gevaarlijk spel
Delaney Detectives – Slangenkuil

Voor 12 tot 15 jaar

Martyn Big
Lucas
Naked

Voor 15 jaar en ouder

Candy
Het dodenpad
Aanwezig
Bedreigd
Zwartkonijn
Dood aan God
iBoy
Bunkerdagboek
Bang geboren

KEVIN BROOKS

Hondenjong

Vertaling Jenny de Jonge

Uitgeverij De Harmonie – Amsterdam

Buiten rechtsstaten is het altijd oorlog
van iedereen tegen iedereen.

Thomas Hobbes, *Leviathan*

Want het dier mag niet worden beoordeeld
naar de maatstaf van de mens.

Henry Beston, *The Outermost House*

Ik weet niet hoe dit moet.

Ik zit hier op de vloer met mijn schrijfboek open op schoot. Het wit van de lege pagina flakkert oranje op in het licht van het haardvuur, maar nog steeds weet ik niet hoe ik Gun Surs bevel moet uitvoeren. Hoe kan ik een verslag over deze wereld schrijven als ik er zo weinig van weet? Wat weet ik nou van ons volk, van de oorlogsgeschiedenis? Wat weet ik nou helemaal?

tIs koud, dat weet ik. De nachten zijn altijd koud.

En als de zon morgen opkomt en de kou van de nacht wegsmelt in het verblindend witte licht en de kliffen en het zand en de lucht vol stof beginnen te zinderen en te branden in de schroeiende hitte--- wordt het heet.

Dat weet ik ook.

De dagen zijn altijd heet.

Ik weet vooral dat de Dau er morgen nog zullen zijn – nog geen kilometer hier vandaan aan de overkant van de kale zwarte glasrotsen van Niemandland – dat ze nog steeds zullen loeren en wachten, hun tijd afwachten, wachten op de dag dat de tijd gekomen is om onze muur te bestormen, onze stad binnen te stromen en ons tot de laatste man af te slachten---

Maar wat weet ik nog meer?

Wat is er nog meer dat ik moet weten?

tIs nu laat en twordt met de seconde kouder.

Ik moet slapen.

Morgen---

Als de zon morgen opkomt en de kou van de nacht wegsmelt---
Morgen ga ik naar Starry.

Starry is niet alleen mijn oom en mentor – de man die me heeft ge-
rehumaniseerd en me alles heeft geleerd wat ik weet – hij is de enige
mens die ooit iets voor me heeft betekend.

De meeste mannen van zijn leeftijd – hij is 26 – zijn strijders, maar
Starry is als strijder met pensioen gestuurd toen hij na de aanval door
de Wilden, bijna 10 jaar geleden, zijn linkerbeen verloor, dus nu strijdt
hij alleen zoals wij allemaal moeten strijden. Van het kleinste kind tot
de oudste van de ouderen moeten we paraat staan en kunnen vechten
en iedereen heeft altijd een of ander wapen bij zich. Starry heeft een
antieke revolver, een Colt Dragoon, die hij in een holster op zijn rech-
terheup draagt. Ooit was het waarschijnlijk een prima wapen, maar in
de loop van de jaren is het zo vaak gerepareerd dat het nu grotendeels
bij elkaar wordt gehouden door ijzerdraad en allerhande schroeven en
moeren.

Ik heb geen vuurwapen. Ik heb een 1 meter lange leren slinger aan
mijn riem en een mes met benen heft en een 23 centimeter lang lem-
met dat ik in een schede op mijn dij draag.

Starry vinden was die ochtend niet moeilijk. Hij is een man van vaste
gewoonten en elke dag neemt hij bij zonsopgang zijn hengel mee naar
het strand en zit dan tot de middag op hetzelfde stukje afgebrokkelde
oude zeewering te vissen op wat hij maar kan vangen, wat meestal niet
veel is.

Het was nog vroeg toen ik daar aankwam, de zon kwam nog maar
net boven de horizon, maar de lucht was al drukkend van de hitte en
de stank van de zee – een bedorven mengsel van olie, zout en rottend

vlees – werd sterker naarmate de temperatuur opliep.

Al wat gevangen? vroeg ik, terwijl ik de muur op klauterde en naast hem ging zitten.

Hij schudde zijn hoofd. tWordt met de dag moeilijker, Jeet. Alles daarbuiten is aan het afsterven.

Ik staarde over de zee. De resten van de oude zeewering staan niet zo dicht bij de waterlijn – afhankelijk van het getij zoon 25 of 35 meter ervandaan – want dichterbij wordt het riskant. Behalve de stinkende, zwarte modder bij het water die je binnen een paar seconden de diepte in kan zuigen, loeren er op de ondiepe plekken allerlei gevaren. De grote zwarte kaakvissen jagen meestal alleen in open zee, maar de honger dwingt ze soms naar de kust en tis weleens voorgekomen dat ze uit de zee opspringen naar hun prooi. Maar een veel groter gevaar komt van de reuzenpalingen die urenlang net onder de oppervlakte van de olieachtige modder op de loer liggen en met oeverloos geduld wachten op het minste geluid of de minste trilling, alles wat maar op een mogelijk maal duidt – meestal een stadshond of een andere aaseter die het strand afschuimt. De palingen zijn van nature nachtelijke jagers en meestal laten ze hun prooi heel dichtbij komen voor ze tot de aanval overgaan, maar net als bij de kaakvis wordt hun gedrag bepaald door hoe hongerig ze zijn en door de jaren heen zijn ze steeds brutaler geworden, jagen ze vaak overdag en hebben niet het geduld om te blijven wachten. Het zijn actieve roofdieren aan het worden, ze vallen aan vanuit de modder en glibberen met verbazingwekkende snelheid over het strand achter hun prooi aan, en dat kan alles zijn wat beweegt. Een volwassen reuzenpaling is een indrukwekkend, krachtig beest – tot 7,5 meter lang en bijna 1 meter dik – en ze zijn heel goed in staat om een man te achtervolgen en te doden. Ze zijn ook in staat om zo ver over land te glibberen dat ze bij de rand van de stad komen. Nog maar een paar avonden geleden is een driejarige jongen op slechts een paar meter afstand van Starrys huis aan de Strandweg door een paling gegrepen.

Daarom vist Starry altijd vanaf hetzelfde 3,5 meter lange stuk ver-

vallen muur. Behalve dat die op betrekkelijk veilige afstand van de waterlijn ligt, is het ook het hoogste overblijfsel van de hele ruïne en zit hij 6 meter boven het strand. En het enige wat een reuzenpaling niet kan is klimmen.

Terwijl ik over de zee bleef staren, herinnerde ik me dat ik een paar jaar geleden meende een schip te hebben gezien dat heel in de verte langzaam langs de horizon schoof. Ik wist toen nog niet wat een schip was, maar toen ik Starry had verteld wat ik had gezien – het beschreef als een lang donker ding, zo groot als een walvis, maar zo recht als een plank met kleine vierkante blokjes en opstaande palen – had hij gezegd dat het klonk als een tanker, me vervolgens uitgelegd wat een tanker was en gezegd dat ik het moest hebben gedroomd of dingen zag die er niet waren, omdat alle tankers al lang geleden waren verdwenen. Maar ik wist zeker dat ik had gezien wat ik had gezien – hoe kon ik nou iets hebben gedroomd wat ik nog nooit had gezien en wat niet langer bestond? – maar dat had ik voor me gehouden.

Vandaag was er op de oceaan niets te zien. tWas net zo stil als altijd en de donkergele waas die in enorme voortsluitende wolken boven zee hing, maakte het bijna onmogelijk om iets te zien. Zelfs de dobber aan Starrys lange vislijn was onzichtbaar. Het enige wat ik zag was het zilverachtige glinsteren van zonlicht op de lijn waar die in de geelbruine mist verdween.

Zo, jong, zei Starry na een tijdje, wat kan ik voor je doen?

Nadat ik hem had verteld wat Gun Sur me had gevraagd, zei Starry een poosje niets en bleef gewoon met half samengeknepen ogen tegen de zon in over zee turen met een lichte frons op zijn voorhoofd.

Uiteindelijk, nadat hij een vliegje dat op het puntje van zijn tong zat had uitgespuugd, draaide hij zich naar me toe en zei: Vertel me nog eens wat Gun Sur over de strijd zei.

Hij zei dat we nu het einde naderen, zei ik, en dat wanneer de beslissende slag is geleverd alleen nog wij of de Dau over zijn. Hij zei dat oorlogsgeschiedenis door overwinnaars wordt geschreven en